

Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul! (Ioan 13, 34)

PUBLICAȚIE EDITATĂ ȘI DISTRIBUITĂ GRATUIT DE PAROHIA „SF. ARH. MIHAIL ȘI GAVRIIL” - POIENIȚA, COM. VÂNĂTORI, JUD. IAȘI, PROTOPOPIATUL PAȘCANI

Duminica a 13-a după Rusalii (Pilda lucrătorilor celor răi)

Epifanie Latinul Interpretări la evanghelii

Stăpânul viei din pilda aceasta este Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos. Via pe care a sădit-o reprezintă poporul evreu, care s-a născut din Avraam, Isac și Iacov, care s-a înmulțit ca stelele cerului și ca nisipul mării, care a fost scos din Egipt și eliberat de jugul robiei și care a fost lăsat să treacă prin mare în pământul făgăduinței, precum a spus și prorocul: *Via din Egipt ai mutat-o; izgonit-ai neamuri și ai răsădit-o pe ea* (Psalmul 79, 9). Dumnezeu a răsădit poporul evreu în pământul făgăduinței, în care curge miere și lapte, ca să aducă roadele poruncilor Sale. A împrejmuit-o cu gard înseamnă că Dumnezeu a întărit-o cu apărarea îngerilor. Teascul săpat în ea reprezintă Sfânta Biserică, unde sunt adunate roadele dreptății și ale sfințeniei; precum sunt strugurii storși prin muncă și efort, la fel și sfinții mucenici sunt zdrobiți precum strugurii și-și varsă sângele prin prigoane și chinuri. Turnul zidit în mijlocul viei este Însuși Domnul Iisus, Care a apărut prin Feocioara Maria ca un turn în mijlocul Bisericii Sale. Datorită prezenței Sale, toți sfinții și mucenicii sunt acoperiți prin arme duhovnicești în fața vrăjmașilor, care sunt diavolii. Când a sosit timpul roadelor, a trimis pe slugile sale, care sunt prorocii, lucrători, care sunt învățătorii de lege, ca să-i ia roadele. Pe aceste slugi trimise ca să-i aducă roadele, le-au primit cu săbii, cu toiege, cu bățai cu pietre și cu alte prigoniri, fiind nesupuși și răzvrățiți împotriva Domnului. Au omorât pe Isaia, au bătut cu pietre pe Ieremia, au urmărit pe Ilie și au tăiat capul Sfântului Ioan Botezătorul. Fiecare neam care prigoanește pe învățătorii săi și nu aduce roada Evangheliei se face asemenea evreilor. La urmă, a trimis la ei pe fiul său, zicând: *Se vor rușina de fiul meu. Fiul stăpânului este Domnul nostru Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Care, după voia Tatălui, vine la via Sa, care este poporul evreu. Iar lucrătorii viei, care sunt învățătorii de lege, văzând pe fiul, au zis între ei: Acesta este moștenitorul; veniți să-l omorâm și să avem noi moștenirea lui. Și, punând mâna pe el, l-au scos afară din vie și l-au ucis. Ei l-au omorât pe Iisus în afara cetății, strigând: Răstignește-L! Răstignește-L! Însă n-au reușit să dobândească moștenirea legii, ci singuri s-au osândit la moarte, pentru că Domnul i-a întrebă: Deci, când va veni stăpânul viei, ce va face acelor lucrători? Iar ei l-au răspuns: Pe acești răi, cu rău îi va pierde, iar via o va da altor lucrători, care vor da roadele la timpul lor. S-au osândit pe sine prin propriile cuvinte, cum și Domnul spune despre Sine și despre credința Sa: *Piatra pe care au nesocotit-o ziditorii, aceasta a ajuns să fie în capul unghiului. De la Domnul a fost aceasta și este lucru minunat în ochii noștri. De aceea vă spun că împărăția lui Dumnezeu se va lua de la voi și se va da neamului care va face roadele ei.**

Când noi suntem veghetori, diavolul nu ne poate vătăma. Poate, însă, fără voia lui, să ne fie de folos, să ne sporească virtutea.

SFÂNTUL IOAN GURĂ DE AUR

Smerita cugetare

Sfaturi duhovnicești

Starețul Tadei de la Vitovnița despre iubire

Doxologia.ro

Dumnezeu este iubire (I Ioan 4:16). Și dacă îl chemăm pe Dumnezeu în viața noastră așa cum Sfinții Părinți ne învață, atunci chemăm iubirea. Dacă știm și credem că El este prezent pretutindeni, tot timpul și dacă suntem uniți cu El în inimile noastre, El ne va învăța cum să ne iubim aproapele. Pentru că noi nu știm cum să îl iubim pe Dumnezeu sau aproapele.

Adeseori duhurile rele se amestecă atât de mult cu iubirea Divină încât de multe ori ne atrag departe de calea adevăratei iubiri. Sugestiile lor sunt pline de aspecte fizice și emoționale din lumea aceasta: plăcere și poftă, care nu sunt altceva decât sclavie.

Se întâmplă adeseori ca o persoană, fie tânără sau în vârstă, să se îndrăgostească de o altă persoană sau chiar de un obiect. Unii oameni se îndrăgostesc de aur și nu pot suporta să fie despărțiți de acesta sau de bogăția, casa ori bunurile lor, și astfel devin înrobiți. Dacă s-ar întâmpla ca cineva să le ia aceste bunuri ar deveni deznădăjduți. De multe ori puterile răului aduc astfel de oameni pe pragul disperării și al auto-distrugerii.

Este aceasta iubire? Duhurile răutății adeseori vin și se amestecă cu iubirea Divină pe care Dumnezeu a sădit-o în noi. Acel tip de iubire este fără discernământ. Însă iubirea lui Dumnezeu este fără limite...iubirea este desăvârșire, spune Apostolul (cf. Romani 13:10). Dumnezeu este desăvârșit, este infailibil. Și astfel, când iubirea lui Dumnezeu devine prezentă în noi în deplinătatea Harului, răspândim această iubire

nu numai pe pământ ci și în întregul univers. Astfel Dumnezeu este în noi și prezent pretutindeni. Însăși iubirea atotcuprinzătoare a lui Dumnezeu se manifestă în noi. Când se întâmplă astfel, nu mai vedem nicio diferență între oameni - fiecare este bun, fiecare este fratele nostru, iar pe noi ne considerăm ca fiind cei mai răi dintre oameni, slujitori ai tuturor celor create.

În acest tip de iubire suntem smeriți; sufletul nostru are pace și smerenie. Și smerenia este desăvârșirea vieții Creștine. Nu în învierea morților sau în facerea de minuni se află desăvârșirea Creștină, ci în totală smerenie. Când suntem iluminați de Harul Duhului Sfânt în deplinătatea iubirii Dumnezeiești, atunci am dori să îi slujim pe toți și să îi ajutăm pe toți. Chiar și atunci când vedem o furnică mică chinându-se am dori să o ajutăm. Așadar iubirea este jertfă. Iubirea se jertfește pe sine pentru aproapele.

Oricum i-am dăruit inima noastră, această persoană ne poate răni și părăsi. Duhurile răutății pun mereu gânduri rele în iubirea noastră și încearcă să ne atace. Iubirea Divină este fără margini și atotcuprinzătoare, în timp ce noi suntem atașați de oameni și obiecte din lumea aceasta. Inimile noastre au fost înrobite de lucruri lumești, și dacă aceste lucruri ne sunt luate, inimile noastre se întristează și suferă.

Oamenii trebuie să îl iubească mai întâi pe Dumnezeu, și abia atunci vor putea să își iubească rudeniile și pe semenii. Nu trebuie să fim ca niște idoli unii pentru ceilalți, pentru că nu aceasta este voia lui Dumnezeu."

Nașterea Maicii Domnului

Amintiri și gânduri la praznicul Nașterii Maicii Domnului

Arhimandritul Mihail Daniliuc | Doxologia.ro

Fiecare sărbătoare a Maicii Domnului are specificul și rânduiala ei. M-aș bucura să mă găsească în asentimentul dumneavoastră afirmând că stă în puterea fiecăruia dintre noi să ne apropiem de unul din praznicele Născătoarei de Dumnezeu legând anumite momente ale existenței noastre, neuitate împliniri, bucurii și, de ce nu?, chiar clipe mai cenușii, de aceste sărbători, zile cu sfințele bucurii din calendarul nostru ortodox.

Am auzit adeseori expresii de felul: „La Adormirea Maicii Domnului se împlinesc 7 ani de când s-a mutat în veșnicie bunica”. Altădată, cineva născut la 1 octombrie, glăsuia: „Acoperământul Maicii Domnului mi-a devenit o sărbătoare de suflet, căci este ziua mea aniversară”. Am cunoscut o persoană deosebită, care a văzut lumina zilei chiar pe 8 septembrie, de Nașterea Maicii Domnului. Pentru a marca fericita coincidență, obișnuiește a zice: „Am scâncit odată cu Prunca Maria, iar buna mea mamă poartă numele binecuvântatei maici Ana, cea care a purtat-o în pântec pe Fecioara Maria”. Iată cum mulți dintre noi își leagă existența de cea a Maicii Domnului, raportând evenimente, întâmplări la viața Împărătesei celei alese.

Copil fiind, **praznicul Nașterii Maicii Domnului l-am asociat cu pregătirile pentru școală**. Mirosul specific al ghiozdanului nou ori al rechizitelor cumpărate de părinți – după îndătinata rânduială – mie și fraților mei ne vestește că vacanța mare s-a apropiat de epilog și că trebuie să ne pregătim pentru începerea noului an școlar.

Înainte de asta, însă, la noi în comună – Erbiceni de Iași – praznicul de la început de an bisericesc, închinat Celei alese dintre toate neamurile, avea o strălucire aparte. Fiindcă

una din bisericile comunei își serba hramul, cu prilejul acesta, undeva la o margine de sat, se organiza un fel de serbare câmpenească, posibilitate pentru noi, neastâmpărații țânci, să implorăm părinții să ne îplinească multe scilfoseli. Gospodarii își vindeau din roadele câmpului, tinerii se prindeau în horă iar noi, cei mici, nu ne mai dădeam duși de la tarabele cu dulciuri ori jucării.

Cu tot alaiul și veselia aceluia moment sărbătoresc, îmi amintesc cu nostalgie că mama ori bunica găseau cu anevoie în grădinița cu flori câteva fire proaspete pentru a împodobi icoana la praznicul Nașterii Mariei. În afară de melancolicele crizanteme sau dumițițe, celelalte flori, cândva vesele, erau ruginite și posomorâte. Era timpul când neguri fine se întindeau dimineața pe podișul de la marginea satului, iar amurgurile, sfârșindu-se în culoarea rumenului, scaldau cătunul într-o lumină odihnitoare. Dealurile zgribulite și golașe, câmpuri ce odinioară păreau un adevărat covor verde, acum, la început de Răpchiune, stăteau zdrențuite și ostenite după căldurile toride din vară, așteptând ploile binecuvântatului anotimp al culorilor. Frunzișurile veștede oftau adânc sub călcăiele timpului ce se depăna discret. Era semnul venirii incontestabile a toamnei, cu sărbătorile și bucuriile împământenite.

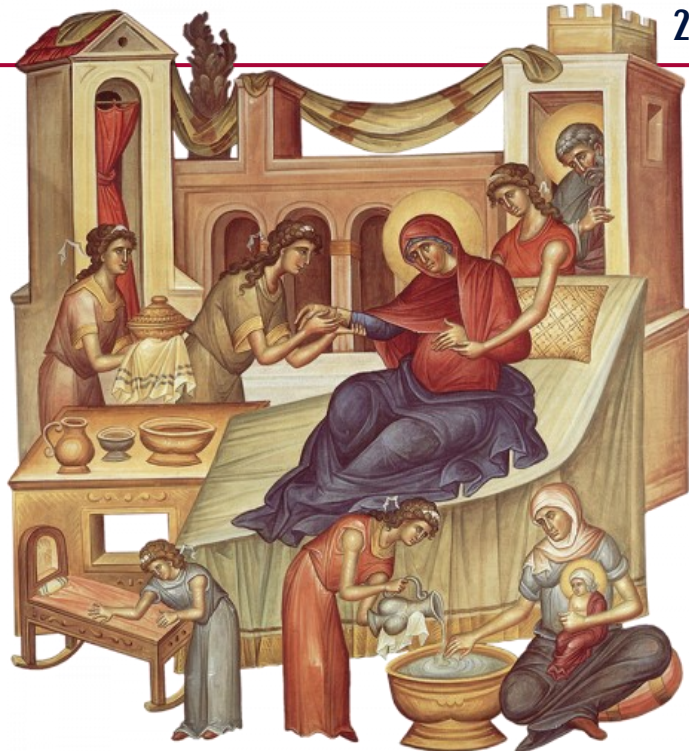
Revenind la sărbătoarea închinată venirii pe lume a „Celei mai înalte decât cerurile”, mi se pare interesant să deslușim înțelesurile tainice ale zilei sale de naștere. Neîndoind, Sfinții Părinți nu au avut la îndemână un certificat de naștere al Maicii Domnului, nici vreun opis care

să probeze evenimentul. Ce-i drept, dacă luăm în considerare că data de 9 decembrie s-a închinat proslăvirii zămislirii Fecioarei Maria de către Sfânta Ana, atunci înțelegem că, după săvârșirea celor nouă luni, fericita mamă și-a purtat în brațe darul cel îndelung așteptat. De ce luna septembrie și nu octombrie? Deoarece septembrie, potrivit indictionului bizantin, este prima lună a anului bisericesc, iar potrivit tradiției vechi iudaice, acum Dumnezeu a început să creeze lumea. Or, **prin Maica Domnului, care a născut pe Mântuitorul nostru, lumea a fost recreată**.

Totuși, **de ce s-a fixat sărbătoarea nașterii Mariei pe 8, iar nu pe 9 ori pe 7 septembrie?** Înțelesul tainic al cifrelor pare să ne dezvăluie aparenta nedumerire. Dumnezeuiești Părinți, inspirați de Duhul Sfânt, au statornicit această zi spre a ne aminti mereu că Maica Domnului este ușa prin care Hristos Dumnezeu, Cel veșnic de zile, a intrat în timp. Cartea Apocalipsei ne vorbește despre ziua a opta ca fiind Veșnicia. Astfel înțelegem de ce tocmai această zi s-a stabilit pentru a proslăvi nașterea Maicii Domnului. Așa ne explica la una din orele de curs Preafericitul Părinte Patriarh Daniel, pe atunci Întâistătorul Mitropoliei Moldovei și Bucovinei, dar și profesor de dogmatică și pastorală la Facultatea de Teologie „Dumitru Stăniloae” din Iași.

Trebuie să recunosc că m-a captivat această perspectivă a sărbătorii. De aceea, am mai căutat și alte argumente pentru afirmația că între matematică și teologie există numeroase puncte convergente. Bunăoară, știința cifrelor utilizează, inspirată din teologie, cred, simbolul cifrei „8”, dar răsturnat, pentru noțiunea de infinit, care se pare că l-a preocupat pe gânditori din cele mai vechi timpuri. În cartea Floricăi T. Câmpan, „Dumnezeu și matematica”, autoarea se oprește asupra noțiunii de infinit, încercând o analogie cu măreția și existența lui Dumnezeu.

Peste toate, însă, **praznicul Nașterii Maicii Domnului ne oferă binecuvântatul prilej de a ne spori rugăciunile către Preacurata Fecioara Maria**, ca să ne cuprindă în dragostea și binecuvântatele-i brațe, precum L-a purtat pe iubitul ei Iu.

"Nu am timp, pentru că umblu pe tot pământul și mă alătur celor care mă cheamă."

Maica Domnului

